

ЕВОЛЮЦІЯ ТЕРОРИЗМУ, ГЛОБАЛЬНИЙ ВИМІР СУЧАСНОГО ТЕРОРИЗМУ (XIX-XX СТ.).

1. ТЕРОРИЗМ ДАВНІХ ЧАСІВ.
2. ТЕРОРИЗМ ЕПОХИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ ТА ВІДРОДЖЕННЯ.
3. ТЕРОРИЗМ В НОВІЙ ІСТОРІЇ

- Кириленко Ольга, Лукашова Соня. Заручники страху. Найгучніші терористичні акти в історії України. 23 липня 2020. <https://www.pravda.com.ua/articles/2020/07/23/7260368/>
- Борисова О. В. Кузьмін С. А., Карпенко Д. М. До питання про історичні аспекти виникнення тероризму. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2009. Вип. 20. С. 177-182. http://nbuv.gov.ua/UJRN/boz_2009_20_20 .
- Ткачук Д. М. Ку-Клукс-Клан: основні етапи розвитку організації. Історіосфера. 2020. <https://issuu.com/ldobrol/docs/istoriosfera-2020>

- Характерною рисою XIX ст. є тероризм анархістів і націоналістів.
- У цей період у Німеччині з'явилася «філософія бомби», автором якої був німецький радикал **Карл Гейнцген**. Він доводив, що фізична ліквідація сотень, навіть тисяч людей може бути виправдана «вищими інтересами людства», а моральна заборона на вбивства в політичній боротьбі повинна бути спростована. Він вважав, що силі й дисципліні реакційних військ необхідно було протиставити таку зброю, за допомогою якої невелика група людей може створити максимальний хаос.
 - *«Їхнє гасло — вбивство, наша відповідь — вбивство. Їм необхідне вбивство, ми платимо вбивством. Вбивство — їхній аргумент, у вбивстві — наше спростування»*
 - *"Якщо нам потрібно буде вразити половину континенту або пролити море крові, ... нас не мучитиме совість"*

- З точки зору терористичної стратегії, корисним способом концептуалізації еволюції сучасного тероризму як засобу революційного насильства є впливова концепція «хвиль» тероризму Девіда. Одна хвиля – це «анархічна хвиля» кінця дев'ятнадцятого – початку двадцятого століття. Інша — «антиколоніальна хвиля» (починаючи з політичного принципу самовизначення після Першої світової війни, наприклад, арбітражу щодо Ааландських островів у 1921 році, і його насильницької еволюції в законне право після Другої світової війни, прикладами є громадянська війна в Алжирі та війна у В'єтнамі).

- У свою чергу, тактика, яка застосовувалася в кожній із цих хвиль, часто віддзеркалювала тактику, яка застосовувалася між державами під час збройних конфліктів, не в останню чергу тому, що демобілізовані солдати протягом століть поверталися додому після закінчення війни, повністю навчені тактично використовувати силу, тоді як назва кожної терористичної хвилі відображає її домінуючі стратегічні цілі. Хвильова теорія далі відображає те, що терористичні групи виникають і падають, що вони можуть розпадатися, коли більше не здатні надихати інших продовжувати жорстокий опір владі, насильницько виправляти ті чи інші невдоволення або жорстоко протестувати проти відсутності політичних поступок. Це також свідчить про те, що на тероризм і його мотиви явно впливають умови та зміни в соціальній і політичній культурі.

- Паркер і Сіттер стверджують, що насильницькі терористичні ситуації відбуваються в усьому світі не стільки хвилями, скільки тому, що терористичні актори мають різну мотивацію через чотири цільові напрями: соціалізм, націоналізм, релігійний екстремізм або ексклюзійонізм. Ці основні мотиви не є хронологічно послідовними, тобто один штам гине і виникає новий. Натомість вони можуть працювати паралельно, а іноді й накладатися, щоб мотивувати різні терористичні рухи відповідно до їхніх потреб.

- Коли ранні радикали розчарувалися своєю нездатністю спровокувати широку соціальну революцію серед селян за допомогою традиційних засобів, таких як розповсюдження політичних памфлетів і листівок із закликами до повстань і заворушень для тиску на уряд, вони натомість звернулися до насильства в надії змусити політичні діячі реформ і підриву держави. Таким чином, *«пропаганда вчинком»*, як стратегія політичної дії, стала центральною в політиці європейського анархізму

УБИВСТВО ЦАРЯ ОЛЕКСАНДРА II

- Основним насильницьким методом поширення терору, який використовували практично всі подібні групи в той час, було цілеспрямоване вбивство, яке мало не тільки серйозний особистий ризик, але й потенційну можливість політичного мучеництва. Убивство царя Олександра II у 1881 році російською революційною групою «Народна воля» є символом цього періоду тероризму. Цілеспрямоване вбивство можна було відрізнити від звичайних кримінальних дій, оскільки напад на осіб, які діють в офіційній державній якості, означав глибоку особисту відданість «справі, яка могла б надихнути інших, і втілювала революційний «кодекс честі» шляхом збереження невинних громадян». Це вбивство робило у масовій свідомості терористів більш «гуманною» формою насильства, ніж громадянська війна, оскільки цілеспрямована атака терористів завдала б удару лише проти державних «гнобителів» і допомагала підтримувати низький рівень жертв тероризму, що також було перевагою «пропаганди з боку вчинок» стратегії

ТЕХНОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК

Технологічний розвиток середини та кінця дев'ятнадцятого століття також відіграв ключову роль у зростанні тероризму:

- Доступність динаміту дозволяла терористам здійснювати та поширювати свої смертоносні дії ширше як пропаганду злочину.
- Розвиток технологій масової комунікації дозволив швидко передавати новини, знання, ідеї та події на великі відстані, відкриваючи еру масової комунікації та міграції, яка мала вирішальне значення для надихання груп в інших місцях.
- Винахід телеграфу та ротаційної преси з паровим двигуном означав, що газети могли отримувати повідомлення майже миттєво після передачі з усього світу, і надавав мільйонам людей доступ до інформації про події практично відразу, як тільки вони відбувалися.

- Успішне вбивство царя Олександра II спочатку надихнуло хвилю анархістського насильства, яка сколихнула Європу та Америку протягом наступних десятиліть, російські повстанці заохочували та навчали різноманітні повстанські групи, які з'являлися деінде, навіть коли їхні політичні цілі були дуже різними.
- Поки анархісти здійснювали вибухи у Франції, Німеччині, Італії, Іспанії та інших країнах, які часом перетворювалися на цикли відплати між анархістами та владою, Західні штати намагалися зупинити хвилю за допомогою таких правових механізмів, як *імміграційний контроль та екстрадиція договори, спрямовані проти «небажаних іноземців»*.
- Вони включали протокол щодо заходів, яких необхідно взяти проти анархістського руху, підписаний від імені дев'яти штатів у березні 1904 року, та адміністративну конвенцію щодо обміну інформацією щодо осіб, які вважаються небезпечними для суспільства, підписану в жовтні 1905 року.

L'arresto di Gavrilo Princip dopo la strage di Serajevo.

FFT605018

- 28 червня 1914 року Гаврило Принцип, молодий сербський націоналіст і прихильник таємної групи «Чорна рука», яка бажала створити Велику Сербію, убив у Сараєво ерцгерцога Австрії та законного спадкоємця Франца Фердинанда та його дружину.
- Ця подія викликала «ефект доміно» оборонних альянсів, створених у передвоєнні роки, що призвело до «тотальної війни» Першої світової війни, яка безповоротно змінила обличчя тероризму на наступні епохи.
- До кінця війни, коли повністю підготовлені солдати повернуться до своїх домівок і сімей, тактика і методи, вивчені під час «тотальної війни» між 1914 і 1918 роками, продовжуватимуть переслідувати держави. Оскільки революційна політика на місцевому рівні продовжувала кипіти протягом дев'ятнадцятого століття, постійна доступність і використання винятків щодо «політичних злочинів» як підстав, на яких держави можуть відхиляти запити інших держав про видачу осіб, підозрюваних у вчиненні насильницьких злочинів з різних ідеологічних, релігійних чи політичних мотивів, підкреслили труднощі, пов'язані з розрізненням злочинних дій тероризм від кримінальних дій загалом.

ЛІГА НАЦІЙ

- Версальський мирний договір 1919 року між Німеччиною та союзними державами, який завершив Першу світову війну, прискорив наступний етап у розвитку сучасного тероризму. Угода Ліги Націй (Угода Ліги) перерозподілила колишні німецькі та турецькі колонії та інші залежні території через систему мандатів Ліги, яка була розроблена для забезпечення «м'якої форми міжнародної відповідальності для [їх] адміністрації».

Захищені загальні права, такі як право на громадянство, вільне сповідання переконань, працевлаштування та ідентичність, і права, закріплені в ідеалах мандатної системи та політиці щодо меншин, **не поширювалися на народи та меншини в державах-переможцях**, які згодом стали гарантами миру та безпеки в цілому, тоді як переможці також, мабуть, відкидали поняття нові колоніальні придбання при відмові від анексії колишніх колоній і некерованих територій.

- У 1920-х і 1930-х роках з'явилася ще одна форма тероризму, правофашистський терор, оскільки гітлерівські коричневосорочечники та чорносорочечники Муссоліні використовували вбивства та насильницькі залякування для досягнення політичної влади та нападу на певні елементи населення. Фашистські диктатури та сталінський Радянський Союз пропонують сучасні приклади спонсорованого державою тероризму, коли уряди посилають убивць і диверсантів, щоб убити своїх ворогів.

- Нова хвиля націоналістичного антиколоніального терору виникла після Другої світової війни, коли такі різноманітні суспільства, як Алжир, Кенія та Ізраїль, досягли незалежності частково в результаті терористичної тактики, використаної націоналістичними групами. На початку післявоєнного періоду терор не обмежувався певною групою людей чи частиною світу. Терористичні акти мали місце в таких різних суспільствах, як Алжир, Аргентина, Єгипет, Франція, Індонезія, Італія, Японія, Північна Ірландія, Перу та Шрі-Ланка.

- Боротьба проти колоніального панування призвела до романтизації революційного насильства, ставлення, яке знайшло своє найвпливовіше вираження у вагомій книзі *Франца Фанона «Окаянна земля»*. Уродженець Мартініки Фанон, який брав участь у боротьбі Алжиру проти Франції, писав: *«Насильство є очисною силою. Це звільняє тубільця від комплексу неповноцінності, відчаю та бездіяльності; це робить його безстрашним і повертає йому самоповагу»*. Боротьба в Алжирі, здавалося, підкреслила ефективність нападів на цивільне населення.

- Після успішного використання тероризму FLN в Алжирі, тероризм був перейнятий іншими націоналістичними та сепаратистськими групами, у тому числі деякими баскськими, ірландськими, квебекськими та африканськими та латиноамериканськими революціонерами. У Північній Ірландії, Південній Африці та Латинській Америці тактика терору також застосовувалася войовничими опонентами націоналістів і революціонерів. У цей період також спостерігалось зростання санкціонованих або толерованих урядом ескадронів смерті в Аргентині, Бразилії, Сальвадорі, Гватемалі та Іспанії

ОПЕРАЦІЯ «КОНДОР»

- була підтримуванаю Сполученими Штатами кампанією політичних репресій і державного тероризму , яка включала операції розвідки , державні перевороти за підтримки ЦРУ, а також вбивства лівих і соціалістичних лідерів у Південній Америці з 1968 по 1989 рр. Операція «Кондор» була офіційно й офіційно реалізована в листопаді 1975 р. правою диктатурою Південного конуса Південної Америки.

Через її таємний характер точна кількість смертей, безпосередньо пов'язаних з операцією «Кондор», викликає великі суперечки. Деякі оцінки свідчать про те, що щонайменше 60 000 смертей можна віднести до Кондора , з них до 30 000 в Аргентині. Архіви терору перелічують 50 000 убитих, 30 000 зниклих безвісти та 400 000 ув'язнених. Крім того, американський політолог Дж. Патріс МакШеррі наводить цифру щонайменше 402 вбитих під час операцій «Кондор», які перетнули національні кордони в джерелі 2002 року і згадує в джерелі 2009 року, що з тих, хто «виїхав у вигнання» і був «викрадений, підданий тортурам і вбитий у країнах-союзниках або незаконно переміщений на батьківщину для страти... сотні чи тисячі таких осіб — кількість досі остаточно не встановлена — їх викрали, кували та вбили під час операції «Кондор». Серед жертв були дисиденти та ліві, профспілкові та селянські лідери, священики, монахи та черниці, студенти та вчителі, інтелігенція та ймовірні партизани.

ОПЕРАЦІЯ «КОНДОР»

- Хоча це було описано ЦРУ як «спільні зусилля розвідки/служб безпеки кількох південноамериканських країн для боротьби з тероризмом і підривною діяльністю», боротьба з партизанами використовувалася як привід для її існування, оскільки партизани були недостатньо значними. чисельно, щоб контролювати територію, отримати матеріальну підтримку будь-якої іноземної держави або іншим чином загрожувати національній безпеці. Першими членами Condor були уряди Аргентини , Чилі , Уругваю , Парагваю та Болівії ; Пізніше угоду підписала Бразилія. Перу пізніше приєднався до операції в більш периферійній ролі. Уряд Сполучених Штатів забезпечував планування, координацію, тренінги щодо тортур та технічну підтримку та надавав військову допомогу хунтам під час адміністрацій Форда , Картера та Рейгана. Така підтримка часто надходила через ЦРУ.

Програма була розроблена після серії військових переворотів у Південній Америці:

- Генерал Альфредо Стреснер взяв під контроль Парагвай у 1954 році .
- У 1964 році бразильські військові скинули президента Жоао Гуларта .
- Генерал Уго Банзер прийшов до влади в Болівії в 1971 році шляхом серії державних переворотів.
- Військово - громадянська диктатура захопила владу в Уругваї 27 червня 1973 року.
- Чилійські збройні сили під командуванням генерала Аугусто Піночета розбомбили президентський палац у Чилі 11 вересня 1973 року, скинувши демократично обраного президента Сальвадора Альєнде .
- Генерал Франсіско Моралес Бермудес бере контроль над Перу після успішного державного перевороту в 1975 році
- Військова хунта на чолі з генералом Хорхе Рафаелем Віделою захопила владу в Аргентині 24 березня 1976 року.

АРГЕНТИНСЬКИЙ АНТИКОМУНІСТИЧНИЙ
АЛЬЯНС (ALIANZA ANTICOMUNISTA
ARGENTINA, ЗАЗВИЧАЙ ВІДОМИЙ ЯК
TRIPLE A АБО **AAA**)

- був аргентинською пероністською та фашистською політичною терористичною групою, керованою сектором федеральної поліції та збройних сил Аргентини , пов'язаною з антикомуністичною ложею Propaganda Due , які вбивали художників, священиків, інтелектуалів, лівих політиків, студентів, істориків та членів профспілок, а також погрожували та здійснювали позасудові вбивства та примусові зникнення під час президентства Хуана Перона та Ізабель Перон між 1973 і 1976 роками. Група відповідальна за зникнення та смерть від 700 до 1100 осіб.
- Потрійний А таємно очолював Хосе Лопес Рега , міністр соціального забезпечення та особистий секретар Хуана Перона . Родольфо Альмірон , заарештований в Іспанії в 2006 році, імовірно був його головним операційним директором угруповання та офіційно очолював особисту безпеку Лопеса Реги та Ізабель Перон. Його екстрадували з Іспанії в 2006 році і притягнули до відповідальності; він помер у в'язниці в червні 2009 року. Агент SIDE Анібал Гордон був ще одним важливим членом Потрійного А, хоча він завжди це заперечував. Його судили в Аргентині в 1985 році після відновлення демократії та засудили в жовтні 1986 року. Наступного року Гордон помер у в'язниці від раку легенів .
- У 2006 році аргентинський суддя Норберто Оярбіде постановив, що "Тріпл А" скоїла "злочини проти людяності", що означало, що на їхні злочини не поширюється термін давності.

ОРДЕН (НАЦІОНАЛІСТИЧНА ДЕМОКРАТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ)

- була створена в 1961 році в Сальвадорі та була офіційно розпущена в 1979 році; спочатку створювався для спостереження за селянським населенням; Він був інструментом сальвадорської армії для збору інформації для розвідувальних служб , одночасно діючи як оперативна сила для брудної роботи проти повстанців і як соціальна база для негайного вербування.
- Її структуру складали старші військові командири, безпосередньо підпорядковані Президенту Республіки , і вона функціонувала як мозок мережі безпеки, яка охоплювала всю країну, надаючи інформацію та наказуючи діяти ескадронам смерті .
- Важливість ОРДЕНу полягає в тому, що він був організацією, що складалася з селян і сільськогосподарських робітників, які відповідали за репресії у своєму власному середовищі. У 1967 році ця парамілітарна структура мобілізувала понад сто тисяч осіб. З моменту обрання Санчеса Ернандеса президент республіки став її головним босом.
- ORDEN проник у кожне селище в країні і, за словами Americas Watch, «широко визнаний одним із попередників «ескадронів смерті» кінця 1970-х і 1980-х років». Протягом 1970-х років підрозділи ORDEN часто брали участь разом із військовими та силами безпеки в катуваннях і вбивствах незброєних опонентів уряду, і їх звинувачували в участі в широкомасштабних репресіях як Державний департамент США, так і Організація американських держав (ОАД). У жовтневому звіті Amnesty International про Сальвадор від 1978 року зазначено, що ОРДЕН функціонував як урядовий загін головорізів , щоб лякати місцеве населення, зривати збори громади, залякувати виборців, катувати та вбивати селян.

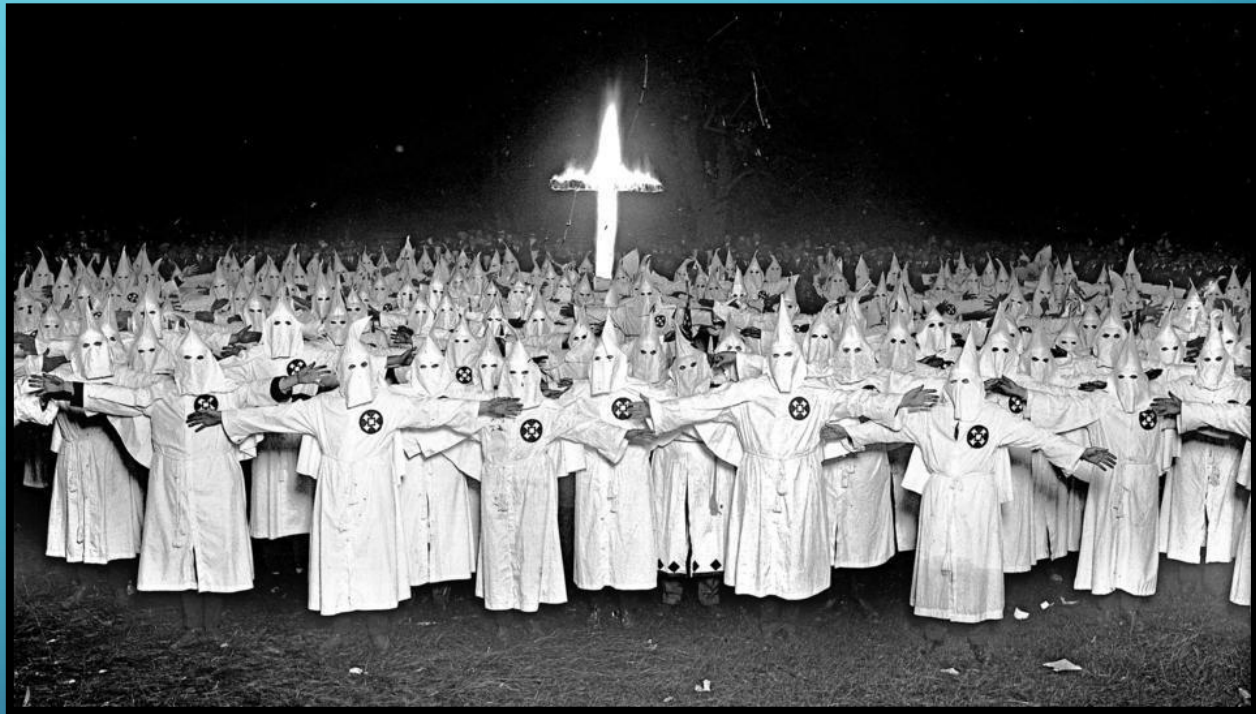
ПАТРУЛІ ЦИВІЛЬНОЇ ОБОРОНИ (ICP . PATRULLAS DE AUTODEFENSA CIVIL , PAC)

- були місцевими гватемальськими ополченцями, створеними урядом Гватемали під час громадянської війни в Гватемалі. Вони були створені указом генерала Ріоса Монтта 1 серпня 1982 року, хоча вони почалися раніше за президента Фернандо Ромео Лукас Гарсія. Офіційно участь була добровільною, але багатьох змушували приєднатися. Патрулі офіційно припинилися 29 грудня 1996 року згідно з умовами мирного договору, який завершив війну,, хоча частина мережі залишилася і використовувалася колишніми учасниками, які вимагали компенсації за свою участь. Оцінки різняться, але загалом статистика стверджує, що близько 1 000 000 людей були членами патрулів у розпал війни в 1983 році. Члени кували і вбивали інших селян, іноді під загрозою бути вбитими. Патрулі цивільної оборони були як відповідальними за військові злочини , так і жертвами них. Чоловіки у віці від восьми років були змушені служити в патрулях. Крім типової військової роботи, члени були змушені служити в якості чорноробів. Тих, хто відмовлявся, змушували шукати заміну, або їх могли оштрафувати, ув'язнити, побити чи навіть стратити, і все це без суду.Іноді місцеві командири наказували членам патрулів кувати та вбивати інших селян. Комісія виявила, що 90% із 700 масових вбивств і 100 000 зникнень були скоєні або армією, або патрулями.

КУ-КЛУКС-КЛАН

Під час Реконструкції існувала низка воєнізованих угруповань, які прихильники переваги білої раси, які були організовані, щоб протистояти заходам реконструкції. Незважаючи на те, що Ку-клукс-клан був найвідомішою групою, вона збігалася за членством та ідеологією з низкою інших. У деяких випадках вони практично не відрізнялися один від одного

КУ-КЛУКС-КЛАН: ІСТОРІЯ

- 24 грудня 1865 року, через кілька місяців після закінчення Громадянської війни, шестеро солдатів армії Півдня, яка програла, створили в одному з невеликих містечок штату Тенесі таємну організацію, яка стала відомою світу під назвою Ку-Клукс-Клан. Невидима імперія Півдня (як іменували себе члени Ку-Клукс-Клану) кілька разів розпадалася, але відроджувалася щоразу, коли США поставали на зламі епох, коли суспільство стрімко змінювалося. У ці моменти Ку-Клукс-Клан ставав кривавою зброєю тієї частини суспільства, яка не бажала цих змін.

ДРУГИЙ КУ-КЛУС-КЛАН

- Друге народження Ку-Клукс-Клану відбулося в 1915 році, майже через піввіку. За офіційною легендою, ветеран іспано-американської війни, пастор методистської церкви Вільям Сіммонс, після того як подивися знаменитий фільм «Народження нації», за сюжетом якого доблесний Ку-Клукс-Клан рятує добрих селян від терору вчорашніх рабів, вирішив відтворити цю організацію.
- На піку популярності він нараховував до 4 мільйонів активістів. Кілька клансменів навіть потрапили в Конгрес, а в знаменитих вашингтонських ходах 1925 й 1926 років взяли участь близько 40 тисяч членів Ку-Клукс-Клану в «парадній формі» — білих ковпаках і мантиях. Другий Клан також був расистською організацією, однак у дещо іншому ключі. Якщо перша організація де-факто була революційною і антиурядовою, то друга, навпаки, головним завданням ставила захист традиційних американських цінностей, які піддаються загрозі через масовий вплив емігрантів до країни

ТРЕТІЙ КУ-КЛУС-КЛАН

У період руху за громадянські права наприкінці 1950-х і 1960-х років Клан пережив свою «третю еру», яка ознаменувалася зростанням ряду груп ККК, які намагалися протистояти десегрегації як мирними, так і насильницькими засобами . Однак десегрегація була не єдиною їхньою ціллю, іншими цілями протестів і ненависті Клану були контркультура 1960-х років , профспілки , розлучення , теорія еволюції , лібералізм і так званий єврейський більшовизм . Також у цей час багато груп кланів почали співпрацювати з іншими групами білих расистів, такими як Рада білих громадян , Американська нацистська партія і Партія прав національних держав .

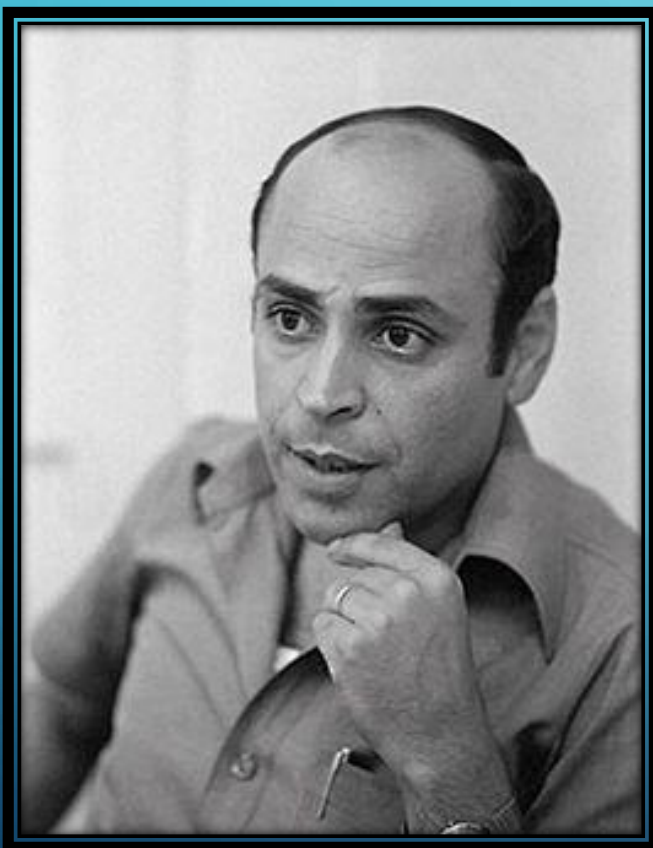

АНТИІМПЕРІАЛІСТИЧНІ ТЕРИТОРІАЛЬНІ ЯДРА (НТА)

- італійська ліворадикальна організація, заснована в 1995 році у Фріулі . АТЯ здійснило кілька терористичних атак, спрямованих лише на власність. Їхні методи включали заклеювання політичних офісів листівками з попередженням про політичні вбивства, які будуть вчинені їх організацією, але жодне з них не було виконано. НТА взяло на себе відповідальність за підпал трьох автомобілів армії США. Їхніми найбільшими атаками були вибухи в офісах Федерального торгового інституту та Центральноєвропейської ініціативи в Римі в 2000 році .
- НТА було ліквідовано в січні 2004 року, коли італійська поліція заарештувала кількох чоловіків, Луку Разза, Джаннantonіо Пігат, Джанлуку Косаттіні. Разза стверджував, що НТА ніколи не існувало як організація і що він був єдиним членом групи. Зрештою розслідування зосередилися виключно на Раззі та Косаттіні. Разза вважався єдиним винуватцем дій НТА, тоді як Косаттіні залишався під слідством за те, що він навчив Раззу будувати бомбу. У жовтні 2007 року Разза був засуджений до трьох років ув'язнення, а Косаттіні - до одного року.

- 13 січня 1996, Спілімберго (Порденоне): Напад на автомобіль американського солдата, який чергував на базі Авіано (автомобіль знищений, люди не постраждали). Напад передував запланованому візиту президента США Клінтона на авіа базу за кілька годин. Згодом була знайдена рукописна листівка під назвою «Ласкаво просимо, Клінтон» із заголовком «Антиімперіалістичні територіальні ядра». Документ дотримувався орієнтацій і тем, викладених у листівці, знайденій у 1995 році в Сачіле, і позначав загальну матрицю, також засновану на лінгвістичних елементах.
- 9 січня 2002, Конельяно (Тревизо): Антиімперіалістичні територіальні ядра, осередок «Зігфріда Гаузнера», беруть на себе відповідальність за невдалий напад на авіа базу Fresce Tricolori в Рівольто (Удіне) з листівкою, залишеною в телефонній будці.
- 20 липня 2002 року, Північна Італія: НТА оприлюднила політичний документ, підписаний осередком Стефано Феррарі «Ріко», бойовика Червоної бригади, колони Вальтера Алазіа, убитого в Мілані у 1982 році.
- 26 березня 2003 р., Маніаго (Порденоне): НТА підпалила та взяла на себе відповідальність за напад на автомобілі американських солдатів у рамках кампанії «Озброєння антиімперіалістичної революції в метрополісі» за зразком «Червоної весни» кампанія 1999 року.
- 20 жовтня 2003, Горіція : «Червоні бригади» — Metropolitan Guerrilla, остання еволюція НТА, атакують штаб-квартиру Informest у Горіції за допомогою бомби та наступного дня беруть на себе відповідальність, знайшовши в Падуді довгу стратегічну резолюцію з 30 сторінок, визначену слідчими як «серйозної, надійної та суттєвої» боротьби з тероризмом. Самі червоні бригади з тюрем схвалюють резолюцію і ніколи не заперечують документ.

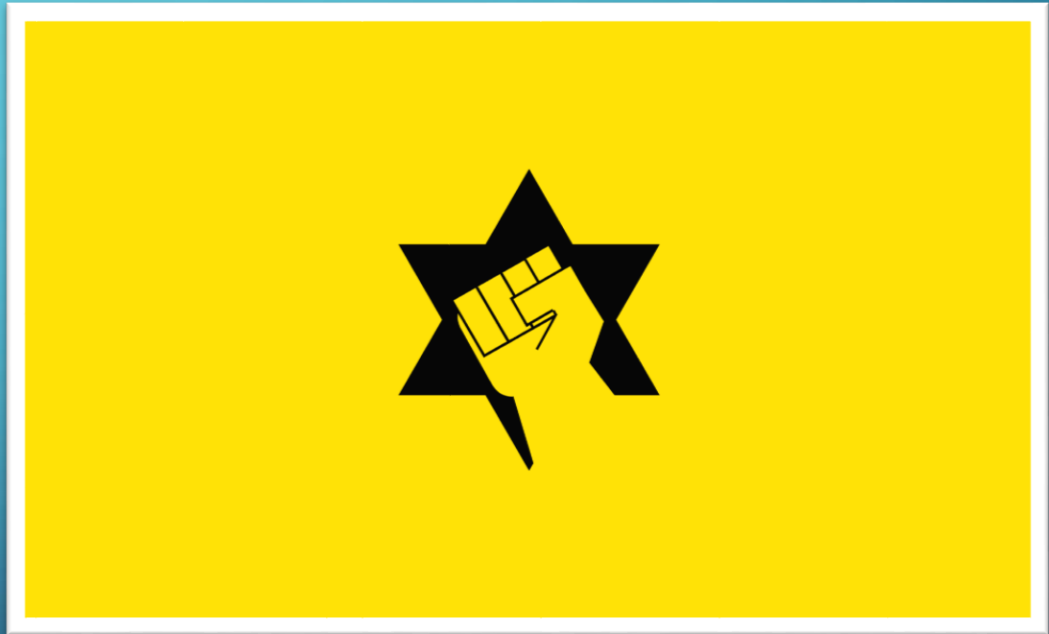
ОРГАНІЗАЦІЯ АБУ НІДАЛА (АНО)

- була палестинською бойовою групою , заснованою Абу Нідалом у 1974р., відокремилася від ФАТХу , фракції в Організації визволення Палестини , після появи розриву між Абу Нідалом і Ясіром Арафатом . АНО була визнана терористичною організацією Ізраїлем , США, Великобританії, Канаді , Європейському Союзу і Японії . Він став неактивним у 1997 році.
- На практиці АНО була світською, антисіоністською та антизахідною . Однак вона не була особливо пов'язана з якоюсь конкретною ідеологією — або, принаймні, про таку основу не декларувалося. АНО здійснювала по всьому світу викрадення літаків, вбивства, викрадення дипломатів і напади на синагоги . Вона була відповідальною за 90 таких нападів між 1974 і 1992 роками. У 2002 році Абу Нідал помер за спірних обставин у Багдаді, а палестинські джерела стверджували, що його вбили за наказом колишнього президента Іраку Саддам Хусейна

КАЧ І КАХАНЕ ХАЙ

- Ках була радикальною ортодоксальною єврейською релігійною сіоністською політичною партією в Ізраїлі , яка існувала з 1971 по 1994 рік . Заснована рабином Меїром Кахане в 1971 році на основі його єврейсько-православно-націоналістичної ідеології (згодом названої каханізмом), партія отримала єдине місце в Кнесеті на виборах 1984 року після кількох провалів на виборах. Однак їй було заборонено брати участь у наступних виборах у 1988 році відповідно до переглянутого Закону про вибори в Кнесет - заборона партій, які підбурюють до расизму . В 1990 році партія розкололася, і Кахане хай відокремився від основної фракції Каха.
- Зрештою партії також було заборонено брати участь у виборах 1992 року , і обидві організації були повністю заборонені в 1994 році кабінетом міністрів Ізраїлю відповідно до законів про боротьбу з тероризмом 1948 року після заяв на підтримку вбивства Барухом Гольдштейном 29 палестинців на Печері патріархів (сам Гольдштейн був прихильником Каха).
- Обидві групи вважаються терористичними організаціями Ізраїлем, Канадою, Японією і раніше Європейським Союзом і Сполученими Штатами.

АФРИКАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНГРЕС (АНК)

- - соціал-демократична політична партія в Південній Африці . Визвольний рух , відомий своєю опозицією до апартеїду , керує країною з 1994 року, коли перші вибори після апартеїду призначили Нельсона Манделу президентом Південної Африки . Сиріл Рамафоса , діючий національний президент, обіймає посаду президента АНК з 18 грудня 2017 року

АФРИКАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНГРЕС (АНК)

- У 1961 році, частково у відповідь на різанину в Шарпівелі, АНК сформували військовий орган «Спис нації» як засіб збройної боротьби проти держави апартеїду.
- У першій половині 1960-х років МК був зайнятий кампанією диверсій , особливо бомбардуванням незайнятих державних об'єктів. Партизанська активність в Південній Африці неухильно зростала, за однією оцінкою було зафіксовано збільшення з 23 інцидентів у 1977 році до 136 інцидентів у 1985 році. У другій половині 1980-х років багато південноафриканських цивільних осіб було вбито. загиблих під час цих нападів, що є відмовою від попереднього небажання АНК нести втрати серед цивільного населення.
- Смертельні напади включали
 - 1983 рік Вибух на Черч-стріт ,
 - вибух на Аманзімтоті в 1985 році ,
 - вибух у барі Магу в 1986 році
 - вибух у магістратському суді Йоганнесбурга в 1987 році .
- У цей період діяльності «Спису нації» призвела до того, що уряди Маргарет Тетчер і Рональда Рейгана засудили АНК як терористичну організацію. Насправді ані АНК, ані Мандела не були вилучені зі списку терористів Сполучених Штатів до 2008 року. Ворожнеча західних режимів частково пояснювалася контекстом холодної війни , а також значною кількістю підтримки – як фінансові, так і технічні – які АНК отримав від Радянського Союзу.
- Організація була офіційно розпущена на церемонії на стадіоні Орlando в Соуето, Гаутенг , 16 грудня 1993 року, хоча збройна боротьба була призупинена раніше, під час переговорів про припинення апартеїду

ФРОНТ ЗВІЛЬНЕННЯ КВЕБЕКУ

- (FLQ) був войовничою сепаратистською групою Квебеку , яка мала на меті створення незалежного та соціалістичного Квебеку насильницькими методами. Уряд Канади вважав її терористичною групою.
- Заснована десь на початку 1960-х років, FLQ здійснила низку нападів між 1963 і 1970 роками, які загалом становили понад 160 насильницьких інцидентів і вбили вісім людей і отримали поранення набагато більше. Кульмінацією цих нападів став вибух на Монреальській фондовій біржі 1969 році та жовтневої кризи в 1970 році, остання почалася з викрадення британського комісара з торгівлі Джеймса Кросса . Під час подальших переговорів міністр праці Квебеку П'єр Лапорт був викрадений і вбитий осередком FLQ.
- Члени FLQ практикували пропаганду цього теракту та видавали декларації, які закликали до соціалістичного повстання проти гнобителів, ототожнених з англосаксонським імперіалізмом, до повалення уряду Квебеку , незалежності Квебеку від Канади та створення франкомовного «робітничого товариства» в Квебеці. Він отримав підтримку багатьох лівих студентів, викладачів і науковців до 1970 року, які брали участь у громадських страйках на знак солідарності з FLQ під час жовтневої кризи. Після викрадення Кросса майже 1000 студентів Монреальського університету підписали петицію на підтримку маніфесту FLQ. Ця громадська підтримка в основному припинилася після того, як група оголосила про страту Лапорта в публічному комюніке, яке закінчилося образою жертви. КДБ, який встановив контакт із FLQ до 1970 року, згодом підробив документи, щоб представити їх як операцію ЦРУ під фальшивим прапором , історія, яка набула обмеженої популярності в академічних джерелах до того, як розсекречені радянські архіви виявили підступ. На початку 1980-х більшість ув'язнених членів FLQ були умовно-достроково звільнені або звільнені.

ТИГРИ ВИЗВОЛЕННЯ ТАМІЛ-ІЛАМУ

- тамільська бойова організація яка базувалася на північному сході Шрі-Ланки, боролася за створення незалежної тамільської держави під назвою Таміл Ілам на північному сході острова через постійну дискримінацію та жорстоке переслідування шрі -ланкійських тамілів урядом Шрі-Ланки, де домінують сингали.
- LTTE брав участь у нападах на урядові цілі, поліцейських і місцевих політиків і перейшов до збройних сутичок.
- вчинили кілька нападів з моменту свого створення, деякі з них були особливо кривавими, як-от той, що стався 31 січня 1996 року, коли в Коломбо в результаті вибуху замінованої вантажівки загинули понад 200 мирних жителів і 1400 були поранені. Тамільські партизани удосконалювали та масово застосовували тероризм смертників, використовуючи понад 160 фанатиків, у тому числі численних жінок, які жертвували собою за прямим наказом Прабхакарана. Під час однієї з цих акцій бойовик LTTE брав участь у нападах на урядові цілі, поліцейських і місцевих політиків і перейшов до збройних сутичок.
- Вчинили кілька нападів з моменту свого створення, деякі з них були особливо кривавими, як-от той, що стався 31 січня 1996 року, коли в Коломбо в результаті вибуху замінованої вантажівки загинули понад 200 мирних жителів і 1400 були поранені. Тамільські партизани удосконалювали та масово застосовували тероризм смертників, використовуючи понад 160 фанатиків, у тому числі численних жінок, які жертвували собою за прямим наказом Прабхакарана. Під час однієї з цих акцій брав у 1991 році Раджива Ганді , колишнього прем'єр-міністра Індії та голову Партії Конгресу. Все це змусило понад 30 країн включити групу до списку терористичних організацій

АУМ СІНРІКЬО

- японський новий релігійний рух і культ кінця світу , заснований Шоко Асахара в 1987 році. У 1995 році вона здійснила смертоносну заринову атаку в токійському метро.
- Вранці 20 березня 1995 року члени АУМ випустили бінарну хімічну зброю , хімічно найбільш схожу на зарин, під час скоординованої атаки на п'ять потягів токійського метро , убивши 13 пасажирів, серйозно поранивши 54 і постраждавши ще 980. За деякими оцінками, від зарину постраждали близько 6000 людей. 6 липня 2018 року Асахара та шість інших членів Аум Сінрікьо були страчені через повішення

ОБ'ЄДНАНІ СИЛИ САМОБОРОНИ КОЛУМБІЇ (АУС)

- були крайньо правою воєнізованою організацією , організацією , що займалася торгівлею наркотиками та боротьбою з повстанцями , яка брала участь у внутрішньому збройному конфлікті в Колумбії з 1997 року до своєї демобілізації в 2006 році.
- Це була одна зі збройних груп, яка залишила найбільше жертв у Колумбії, їй приписують 94 754 вбивства разом з іншими воєнізованими групами ; Декілька братських могил все ще знаходять, де, очевидно, є понад 40 000 трупів. Вони відповідальні за тортури, вбивство, примусове переміщення , масові вбивства , позбавлення землі та 44% виселень у країні, згідно з даними Консультації з прав людини та переміщення (CODHES). За даними ООН, АУС несуть відповідальність за 80% вбивств мирних жителів у внутрішньому збройному конфлікті в Колумбії.

ЯПОНСЬКА ЧЕРВОНА АРМІЯ

- воєвнична комуністична організація, яка діяла з 1971 по 2001 рік. Японія та США визнали її терористичною організацією. JRA була заснована Фусако Сігенобу та Цуйосі Окудайра в лютому 1971 року.
- Пропагуючи революцію через тероризм, вони створили власну групу, оголосивши війну державі у вересні 1969 року. Поліція швидко заарештувала багатьох із них, у тому числі засновника та інтелектуального лідера Такаю Шіомі, який перебував у в'язниці до 1970 року. Червона армія Фракція втратила близько 200 членів, а залишки об'єдналися з маоїстською групою Революційна ліва фракція, щоб сформувати Об'єднану Червону Армію у липні 1971 року.

ЯПОНСЬКА ЧЕРВОНА АРМІЯ

- 30 травня 1972: різанина в аеропорту Лод ; напад із застосуванням зброї та гранати в ізраїльському аеропорту Лод у Тель-Авіві , нині Міжнародний аеропорт імені Бен-Гуріона , вбив 26 людей; ще близько 80 були поранені. [13] Потім один із трьох нападників покінчив життя самогубством, вибухнувши гранатою, іншого застрелили під перехресним вогнем. Єдиним нападником, який вижив, був Кодзо Окамото . Багато жертв були християнськими паломниками.
- Липень 1973: Червоноармійці очолили викрадення рейсу 404 Japan Air Lines над Нідерландами. Пасажирів і екіпаж звільнили в Лівії, де викрадачі підірвали літак.
- Січень 1974: інцидент у Ладжу ; ЮРА напала на об'єкт Shell у Сінгапурі та взяла п'ятьох заручників ; одночасно НФОП захопили японське посольство в Кувейті. Заручників обміняли за викуп і безпечний шлях до Південного Ємену .
- 13 вересня 1974: посольство Франції в Гаазі, Нідерланди, було взято штурмом . Посла та ще десятох людей взяли в заручники, а нідерландську поліцейську Джокке Реммерсвал застрелили в спину, проколовши легеню. Після тривалих переговорів заручників було звільнено в обмін на звільнення ув'язненого червоноармійця (Яцука Фуруя), 300 000 доларів і використання літака. Заручники полетіли спочатку до Адена , Південний Ємен , де їх не прийняли, а потім до Сирії. Сирія не вважала захоплення заручників за гроші революцією і змусила їх відмовитися від викупу. Серпень 1975 року: Червона армія захопила понад 50 заручників у будівлі AIA, де розмістилися кілька посольств у Куала-Лумпурі, Малайзія . Серед заручників були консул США та тимчасовий повірений у справах Швеції. Бойовики домоглися звільнення п'ятьох ув'язнених товаришів і полетіли з ними до Лівії.
- 11 серпня 1976 року: у Стамбулі, Туреччина, чотири людини були вбиті і двадцять поранені терористами НФОП і японської Червоної армії під час нападу на стамбульський аеропорт імені Ататюрка
- Вересень 1977: Японська Червона армія захопила рейс 472 Japan Airlines над Індією та змусила його приземлитися в Дацці, Бангладеш . Уряд Японії звільнив шістьох ув'язнених членів угруповання та нібито заплатив викуп у розмірі 6 мільйонів доларів.
- Грудень 1977: підозрюваний єдиний член Червоної армії викрав рейс 653 Malaysian Airline System . Рейс перевозив кубинського посла в Токіо Маріо Гарсія. Boeing 737 розбився, загинули всі, хто перебував на борту.
- Листопад 1986: Фусако Сігенобу співпрацював з Новою народною армією , відділенням Комуністичної партії Філіппін , щоб викрасти Нобуюкі Вакауджі, керівника відділення Mitsui & Co. у Манілі , Філіппіни .
- Травень 1986 року: Червона армія обстріляла з мінометів посольства Японії, Канади та Сполучених Штатів у Джакарті, Індонезія .
- Червень 1987 року: аналогічний напад було здійснено на посольства Великобританії та США в Римі, Італія .
- Квітень 1988: Червоноармійці підірвали замінований автомобіль біля рекреаційного закладу USO в Неаполі , в результаті чого загинули 4 італійських цивільних і 1 американська військовослужбовець, а ще 15 отримали поранення.
- У тому ж місяці оперативник JRA Ю Кікумура був заарештований з вибухівкою на шосе Нью-Джерсі Тернпайк , очевидно, збігаючись із вибухом USO. Він був визнаний винним у цих звинуваченнях і відбував термін у в'язниці США до свого звільнення в квітні 2007 року. Після повернення до Японії його негайно заарештували за підозрою у використанні фальшивих проїзних документів.

РЕВОЛЮЦІЙНІ ЯДРА (ГРЕЦІЯ)

- були озброєною крайньою лівою політичною групою в Греції . Угрупування було відповідальним або обґрунтовано підозрюваним у скоєнні дванадцяти актів тероризму між 1996 і 2000 роками. Революційні ядра були визнані терористичним угрупованням Європейським Союзом і Сполученим Королівством.
 - «Революційні ядра» є відгалуженням попередньої терористичної групи, відомої як «Революційна народна боротьба» (ELA).
 - Основні цілі організації: боротьба з американським впливом та боротьба проти НАТО та ЄС .
- 11 травня 1997 р.: вибух у морській поліції в Піреї .
 - 19 серпня 1997 р.: вибух у канцелярії колишнього грецького міністра внутрішніх справ.
 - 24 листопада 1997 р.: вибух у відділення Національної організації голів грецького суду.
 - 30 червня 1998 : вибух бомби в будівлі міністерства освіти.
 - 29 грудня 1998: вибухи в Сітібанку і Barclays .
 - 27 квітня 1999 р.: вибух у готелі InterContinental Hotels Group проти Економічного форуму.
 - 19 грудня 1999 р.: вибух бомби в американській нафтовій компанії Техасо .
 - 28 лютого 2000 року: вибух у компанії МЕТКА (через підтримку компанією діяльності НАТО в Косові).
 - 5 березня 2000: напад на будівельну компанію АКТОР.
 - 14 жовтня 2000 р.: бомба, що не розірвалася, проти экс-міністра з суднобудування.
 - 13 листопада 2000 р.: три вибухи у двох американських банках Citigroup та у скульптурній студії, що працювала на замовлення американського посольства .

РЕВОЛЮЦІЙНІ ЯДРА (ФРН)

- німецька ліворадикальна організація, яка застосовувала міську партизанську війну і діяла з 1973 по 1995.
- За даними Федеральної прокуратури Німеччини, Революційні осередки взяли на себе відповідальність за 186 нападів, з яких 40 були скоєні в Західному Берліні.
- Революційні осередки відомі тим, що у 1976 році у співпраці з Народним фронтом визволення Палестини – Зовнішні операції (PFLP-EO) викрали літак авіакомпанії Air France і направили його до аеропорту Ентеббе в Уганді , де членам-учасникам було надано тимчасовий дозвіл притулку , доки їх не вбили командос Армії оборони Ізраїлю (ЦАХАЛ) під час операції «Ентеббе» , місії з порятунку заручників, проведеної в аеропорту Ентеббе.
- У червні 1981 року «Революційні осередки» розбомбили штаб V корпусу армії США у Франкфурті та офіцерські клуби в Гельнгаузені , Бамберзі та Ханау . Коли президент США Рейган відвідав Німеччину в 1982 році, Революційні осередки взяли на себе відповідальність за підірвані бомби незадовго до його прибуття.

